

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt I C 167/15 z powództwa M. O. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi: 1) oddalił powództwo, 2) umorzył postępowanie w zakresie żądania z pkt 3, 4, 5 i 6 pozwu, a także w zakresie żądania zapłaty kwoty 611,75 zł oraz 3) zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

[wyrok k.736]

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji. W tej sytuacji nie istnieje potrzeba ich powtarzania, bowiem - jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy - w wypadku orzeczenia oddalającego apelację, wydanego na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji, bez uzupełniania postępowania dowodowego, sąd odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych; wystarczy stwierdzenie, że ustalenia sądu pierwszej instancji podziela i przyjmuje za swoje (tak m. in. Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 13.12.1935 r., C III 680/34, Zb. Urz. 1936, poz. 379; z dnia 14.02.1938 r., C II 2613/37, Przegląd Sądowy z 1938 r., poz. 380; z dnia 10.11.1998 r., III CKN 792/98, OSNC z 1999 r., nr 4, poz. 83; z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11, nie publ.; z dnia 14.02.2013r., II CSK 292/12, Lex 1318346).

[uzasadnienie k.742-749]

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, wskazując, że skarży wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w całości. Analiza zarzutów apelacyjnych prowadzi do wniosku, że apelujący zarzucił naruszenie zarówno przepisów prawa materialnego poprzez uwzględnienie przez Sąd I instancji zarzutu przedawnienia jak i przepisów prawa procesowego poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, co zdaniem skarżącego doprowadziło do nierozpoznania powództwa w całości.

[apelacja k.755-759]

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił wniosek powoda o zwolnienie go od kosztów sądowych.

[postanowienie k.800]

W piśmie z dnia 31 lipca 2018 r. powód wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 500 zł. W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 14 września 2018 r. Sąd I instancji sprawdził wartość przedmiotu zaskarżenia i określił ją na kwotę 44089 zł, a następnie określił wysokość opłaty od apelacji na kwotę 2205 zł i wezwał powoda do uzupełnienia opłaty od apelacji przez uiszczenie kwoty 2175 zł w terminie tygodnia pod rygorem odrzucenia apelacji. Postanowieniem z dnia 15 października 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi odrzucił zażalenie powoda na postanowienie z dnia 14 września 2018 r. Drugim postanowieniem z tej samej daty, tj. 15 października 2018 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi umorzył postępowanie apelacyjne w zakresie przekraczającym kwotę 500 zł, albowiem w piśmie z dnia 1 października 2018 r. powód oświadczył, że chce zaskarżyć wyrok jedynie w zakresie kwoty 500 zł, co Sąd potraktował jako cofnięcie apelacji w zakresie powyżej 500 zł.

[pismo k.802 i 807, postanowienie k.809, postanowienia z uzasadnieniem k.817-818]

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

[odpowiedź na apelację k.826-829]

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił wniosek powoda o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

[postanowienie z uzasadnieniem k.851]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie z następujących przyczyn.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutu naruszenia przepisów art. 117 i nast. k.c., regulujących kwestie przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 r., a zatem już po wydaniu skarżonego wyroku w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Sąd Rejonowy prawidłowo zatem uznał, że skoro pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 19 lutego 2015 r., a powód domagał się zwrotu kwot uiszczonych przez niego na rzecz strony pozwanej w okresie od dnia 5 marca 2003 r. do dnia 2 lutego 2006 r. jako nienależnego świadczenia, to z uwagi na 10-letni termin przedawnienia roszczenia za okres przed dniem 19 lutego 2005 r. uległy przedawnieniu.

Należy w tym miejscu podkreślić, że powód ostatecznie ograniczył wartość przedmiotu zaskarżenia we wniesionej przez siebie apelacji do kwoty 500 zł, nie wskazując przy tym, jakiego okresu roszczenie w tej wysokości dotyczy, tj. czy okresu przed dniem 19 lutego 2005 r., czy też późniejszego.

W tej sytuacji powyższe uniemożliwia Sądowi Okręgowemu jako Sądowi II instancji kontrolę merytoryczną skarżonego wyroku, albowiem Sąd nie może domyślać się, za jaki okres strona dochodzi spełnienia roszczenia o zapłatę dochodzonego w tej sprawie. Dokładne określenie tego okresu należy do obowiązków strony apelującej, a tego powód niestety nie sprecyzował.

Niemniej jednak, mimo powyższego, niejako dodatkowo, odnosząc się na marginesie przedstawionych wyżej rozważań do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez rzekomo dowolną ocenę dowodów i w konsekwencji nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy przez Sąd I instancji, należy stwierdzić, że – jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to tylko wówczas przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy dokonał oceny materiału dowodowego, wskazując przyczyny, dla których pominął określone dowody bądź oddalił konkretne wnioski dowodowe. Na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego oraz oceny zgromadzonego materiału dowodowego, wysnuwając na jego podstawie prawidłowe i logiczne wnioski, które legły u podstaw skarżonego wyroku, a które w sposób wyczerpujący zostały opisane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia, w części zawierającej rozważania.

Zgłoszone przez powoda w apelacji wnioski dowodowe Sąd Okręgowy pominął na podstawie art. 381 k.p.c. z uwagi na to, że apelujący w żaden sposób nie wykazał, aby wnioski te nie mogły być zgłoszone na wcześniejszym etapie, tj. w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 1, § 2 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).